

Brussel, 16.12.2025 met embargo tot 6:00u

Meer depressies, hogere zorgkosten en pijnlijk onzichtbaar Ontstekingsreuma duwt patiënten in langdurige arbeidsongeschiktheid

Ontstekingsreuma, ook bekend als polyartritis, blijft te vaak en te lang onder de radar. Naar schatting 180.000 Belgen lijden aan deze chronische aandoening. Uit een data-analyse bij onze leden blijkt de grote impact: meer depressies, hogere zorgkosten en 3 keer meer langdurige arbeidsongeschiktheid. “Om de torenhoge maatschappelijke en persoonlijke kosten te beperken, pleiten we voor een snellere diagnose en een betere toegang tot multidisciplinaire zorg. Dat verandert levens en bespaart de maatschappij miljoenen euro’s”, zegt dokter Hilde Baeyens, expert bij de studiedienst van Solidaris.

Polyartritis of ontstekingsreuma treft 1,6% van de Solidaris-leden. In tegenstelling tot artrose is polyartritis **geen ouderdomsziekte**. Ook jonge mensen krijgen het. We zien in ons ledenbestand bovendien een duidelijke oververtegenwoordiging bij vrouwen. En hoewel de auto-immuunziekte een grote impact heeft, wordt ze niet altijd tijdig herkend.

Bij artrose of reuma zijn overbelasting en slijtage de oorzaak van de gewrichtsklachten. Bij chronische polyartritis of ontstekingsreuma keert het afweersysteem van het lichaam zich tegen de eigen gezonde cellen. Bekende vormen van ontstekingsreuma zijn: reumatoïde artritis, de ziekte van Bechterew, Lupus en sclerodermie.

Persoonlijke en maatschappelijke kosten

De ziekte heeft zowel **fysieke als mentale gevolgen**. Het gaat dan om een chronische ontsteking van de gewrichten, maar ook chronische vermoeidheid, spierzwakte en depressie.

In onze data-analyse komt dat tot uiting in een hoger gebruik van pijnmedicatie en meer ziekenhuisopnames of doktersbezoeken. Het hoge gebruik van antidepressiva wijst op een verhoogde psychische belasting.

Ook de **maatschappelijke kostprijs** loopt op: 1 op de 3 van de patiënten op actieve leeftijd komt terecht in de langdurige arbeidsongeschiktheid. Dat is meer dan drie keer meer dan in de algemene ledenpopulatie.

Nood aan snellere diagnose en holistische zorg

Een **vroegtijdige aanpak kan blijvende gewrichtsschade voorkomen**. Een laattijdige behandeling tast de functionaliteit aan en kan leiden tot verminderde levenskwaliteit.

Daarom is het essentieel om in een vroege fase een correcte diagnose te stellen. Dat maakt de toegang tot nieuwere medicatie zoals de zogenaamde *biologicals* mogelijk, waardoor de patiënt professioneel actief kan blijven. Voldoende aandacht voor ontstekingsreuma in de eerstelijnszorg en een goede samenwerking tussen huisartsen en reumatologen zijn

Solidariteit is het kloppend hart van ons ziekenfonds. Solidaris wil er zijn voor iedereen. Ziek of gezond. Want goede en betaalbare gezondheidszorg, daar heeft iedereen recht op. Bij ons ziekenfonds kan iedereen rekenen op een dienstverlening op maat en een sterk voordelenpakket.

Brussel, 16.12.2025 met embargo tot 6:00u

hiervoor cruciaal. Als de diagnose laattijdig wordt gesteld, blijven patiënten onnodig lang met klachten rondlopen.

Solidaris pleit voor een **vroegtijdige herkenning, behandeling en multidisciplinaire aanpak**. Best nog **voor de patiënt terechtkomt in de langdurige arbeidsongeschiktheid**. Dit kan de ziektelasten en maatschappelijke kosten aanzienlijk beperken. Daarbij spelen naast kinesisten ook ergotherapeuten, psychologen en diëtisten een belangrijke rol.

Maak de ziekte zichtbaar

Tijdens de **Warmste Week** vragen we met onze data-analyse extra aandacht voor polyartritis als een **pijnlijk onzichtbare ziekte**. We roepen **zorgverleners en beleidsmakers** op om te investeren herkenning en behandeling.

Maar volgens ons hebben ook werkgevers een belangrijke rol. Zij kunnen door het aanpassen van de werkpost een verschil maken in de het beperken van de ziektelasten van een werknemer met ontstekingsreuma. Bijkomend voordeel is dat ze zo helpen de maatschappelijke kosten van arbeidsongeschiktheid te drukken.

Perscontact

Katrien De Weirdt | Woordvoerster Solidaris

Roeland Byl | Stafmedewerker Pers

T 02 515 05 12 | G 0470 27 58 79 | E pers@solidaris.be

Bijlagen

- De studie over polyartritis
- Getuigenis van Lies Decaluwe
- Getuigenis van Karine Braem
- Getuigenis van Yorik Therssen

Solidariteit is het kloppend hart van ons ziekenfonds. Solidaris wil er zijn voor iedereen. Ziek of gezond. Want goede en betaalbare gezondheidszorg, daar heeft iedereen recht op. Bij ons ziekenfonds kan iedereen rekenen op een dienstverlening op maat en een sterk voordelenpakket.

Solidaris, iedereen mee.

Brussel, 16.12.2025 met embargo tot 6:00u

Getuigenis Lies De Caluwé

“Ik leef, maar moet wel mijn grenzen respecteren”

Lies De Caluwé (47) maakte ooit deel uit van het groepje elitesprinters waar ook Kim Gevaert en haar zus Katleen De Caluwé toe behoorden. Maar voor haar geen Olympische Spelen, wel de diagnose van reumatoïde artritis. “De pijn begon tijdens een buitenlandse stage in 1996”, herinnert ze zich vandaag. “Aanvankelijk dachten we nog aan overbelasting maar na enkele weken rusten werden mijn klachten alleen maar feller en kreeg ik last aan meerdere gewrichten.

“Ik was nog geen 20, maar mijn toenmalige huisarts herkende het ziektebeeld snel. Dat kwam omdat haar schoonzoon de diagnose pas na veel onderzoeken had gekregen. Ze verwees me door naar een reumatoloog en die wond er geen doekjes om: dit was tekstboek-artritis.

“Voor mij was het een schok: op zo’n jonge leeftijd een ‘bommaziekte’ als reuma. Ik heb veel gehad aan de wetenschappelijke uitleg van mijn reumatoloog en zijn nauwe betrokkenheid op hoe ik dit ziek-zijn kon integreren in de groei naar mijn volwassen leven. Hij benadrukte dat ik vooral ten volle van het leven moest blijven genieten, maar mijn grenzen moest respecteren. Ik moet altijd uitzoeken wat haalbaar is. Topsport ging niet meer, maar recreatief bewegen wel. Zo roei ik nu een paar keer per week, zelfs in competitieverband.

“Ik kreeg de diagnose destijds toen ik net in mijn tweede jaar psychologie zat. Ik heb het advies van mijn reumatoloog opgevolgd. Met medicatie is mijn ziekte nu onder controle. De behandeling startte destijds met een hoge dosis cortisone om de ontstekingen te temperen. Daarop volgde salazopyrine en later methotrexaat. De biologische middelen die ik nu neem stonden eind jaren negentig nog in de kinderschoenen. Ik neem ze nu ongeveer 13 jaar. Al heeft dat ook te maken met de kinderwens die mijn partner en ik hadden. Ik heb daarvoor de opstart met biologicals moeten uitstellen. Het werden 3 zware zwangerschappen waarbij de ontstekingen oplaaiden. Ik ben ook altijd blijven werken en nam maximaal ouderschapsverlof om te herstellen. Achteraf bekeken, had ik misschien beter wat gas teruggenomen. Gas terugnemen is soms een noodzaak.

“Na de unief ging ik bij Fedasil aan de slag, werd er centrumverantwoordelijke. Later trok in naar het OCMW van Mechelen waar ik lang op de personeelsdienst heb gewerkt. Nu werk ik nog steeds voor het OCMW als stafmedewerker en 1 dag per week ben ik zelfstandig klinisch psycholoog in een groepspraktijk voor rouw en verlies. Dat sluit aan bij het mijn ervaringen van chronisch ziek te zijn. Dat is ook een rouwproces; gaandeweg moet je dingen loslaten.

Solidariteit is het kloppend hart van ons ziekenfonds. Solidaris wil er zijn voor iedereen. Ziek of gezond. Want goede en betaalbare gezondheidszorg, daar heeft iedereen recht op. Bij ons ziekenfonds kan iedereen rekenen op een dienstverlening op maat en een sterk voordelenpakket.

Brussel, 16.12.2025 met embargo tot 6:00u

“Zelf heb ik geen professionele psychologische begeleiding gezocht. In de beginjaren had ik veel steun van mijn trainingsgenoten en daarna kon ik vooral bouwen op mijn partner en gezin. Ik heb geluk gehad met mijn naaste omgeving, maar dat is niet voor iedereen zo. Steeds goed omringd zijn, heeft me de draagkracht gegeven om steeds te kunnen blijven doorgaan. Altijd alles op eigen kracht doen, is verre van vanzelfsprekend.

“De jongste 15 jaar maak ik structureel gebruik van kinesithérapie. Ik ga nu om de 3 weken. Als het nodig is zelfs vaker. Die duurzame band tussen patiënt en hulpverlener zorgt voor rust. Want er zijn ook drempels voor mensen die zoals ik een chronische ziekte hebben. Neem administratieve zaken zoals de periodieke aanvragen die je moet doen voor een erkenning van een chronische aandoening. Of denk aan de simpele realiteit dat consultaties, bloedafnames en medische afspraken bij elkaar opgeteld heel wat verlofuren opsloppen... Het is spijtig dat het maatschappelijk begrip voor die lasten soms ontbreekt. Want hoe je het ook draait, niemand vraagt om een chronische ziekte. Je probeert op je tanden te bijten en er het beste van te maken, maar soms wordt het wel even te veel. En daar is niet altijd begrip voor.

“Eigenlijk zou ik wensen dat voor ontstekingsreuma een snelle diagnose wordt gecombineerd met toegankelijke zorg en meer maatschappelijke erkenning. Het zou goed zijn dat wij soms eens kunnen vertragen zonder financieel afgestraft te worden. Ik spuit nu 1 keer per eek een biologisch geneesmiddel en dat helpt om door te gaan met het leven. Maar achter elke statistiek zit wel iemand die wil blijven mee doen. Ik ben geen vogel voor de kat, maar ik heb wel een ziekte die blijvend aandacht vraagt. Dat vergeten mensen te gemakkelijk.

Solidariteit is het kloppend hart van ons ziekenfonds. Solidaris wil er zijn voor iedereen. Ziek of gezond. Want goede en betaalbare gezondheidszorg, daar heeft iedereen recht op. Bij ons ziekenfonds kan iedereen rekenen op een dienstverlening op maat en een sterk voordelenpakket.

Solidaris, iedereen mee.

Brussel, 16.12.2025 met embargo tot 6:00u

Getuigenis Karine Braems

“Ik wilde liever blijven werken”

Karine is intussen 57 jaar. Ze is al een paar jaar met medisch pensioen vanwege de ziekte van Bechterew. “Ik wilde eigenlijk blijven werken, maar er was bij Bpost geen gepast werk voor mij”, vertelt ze. “Postbode is fysiek best een belastende job. Jarenlang ging ik werken met gewrichtspijn. Ik dacht er niet bij na dat dit een vorm van reuma kon zijn. Dat was toch een ziekte voor oude mensen? Pas toen ik in 2009 bij een orthopedist langsging, stuurde die mij door naar een reumatoloog. En zo kreeg ik na 25 jaar met chronische pijn de juiste diagnose.

“Het was een hele procedure om de juiste medicatie te vinden. Ik mocht gewone ontstekingsremmers niet nemen omdat ik al bloedverdunners moest nemen vanwege een trombose en longembolie die ik had gehad. Dus ik kreeg meteen een behandeling met biologicals. Maar om die medicatie te mogen gebruiken, waren er eerst röntgenfoto's nodig, werd bloed geprikt en moest ik testen op tuberculose. Ik heb ook recht op een E-pathologie waardoor ik vaker naar de kinesist kan gaan. Dat is even belangrijk als de medicatie. Beweging helpt om verstijving tegen te gaan.

“Volgens mij is er wel nood aan een snellere diagnose. Een vroege diagnose heeft een grote invloed op het verloop van de ziekte en je levenskwaliteit. Een passende behandeling houdt de ziekte onder controle en helpt om nierproblemen te vermijden zoals die bij mij zijn ontstaan door teveel pijnstillers. Gerichtte medicatie is geen luxe.

“Naast de pijn en de vermoeidheid is er ook een psychologische component. Niet langer dingen zelf kunnen, vond ik moeilijk. Neem nu een poetsvrouw, ik heb die nu, maar nog steeds met een beetje schuldgevoel dat ik mijn huis niet meer zelf schoonmaak. Uiteindelijk is het wel beter, dat je ook weet wat je hebt. Dat helpt om het te aanvaarden. Ook om je rechten te kennen. Ik heb me een tijd psychologisch laten begeleiden. Het aanvaarden van de ziekte is een rouwproces: je rouwt om het verlies van je gezonde zelf. Dat is een zoektocht naar een nieuw evenwicht. Ik haal veel kracht uit contact met lotgenoten: we begrijpen elkaar zonder woorden en zijn elkaars psycholoog.

“In 2021 moest ik verplicht met medisch pensioen. Nochtans was ik vragende partij om lichter werk te doen. Maar dat was er niet. Ik vind dat mensen te gemakkelijk langdurig zieken afschilderen als profiteurs. Net als ik zijn er veel mensen die thuiszitten, en die maar al te graag zouden werken. Er moet meer maatwerk komen en aandacht voor duurzame inzetbaarheid in plaats van enkel rekening te houden met prestatiedruk. Heroriëntatie moet een recht worden, geen privilege.”

Solidariteit is het kloppend hart van ons ziekenfonds. Solidaris wil er zijn voor iedereen. Ziek of gezond. Want goede en betaalbare gezondheidszorg, daar heeft iedereen recht op. Bij ons ziekenfonds kan iedereen rekenen op een dienstverlening op maat en een sterk voordelenpakket.

Brussel, 16.12.2025 met embargo tot 6:00u

Getuigenis Yorik Therssen

“Sneller de juiste behandeling zou goed idee zijn”

Yorik Therssen is 37 jaar. Hij werkt bij Colruyt, maar zit nu al een jaar thuis als gevolg van ontstekingsreuma of spondylitis. “Deze week kreeg ik eindelijk goed nieuws”, vertelt hij. “Ik mag deeltijds weer aan de slag. Vanaf januari begin ik met die progressieve werkhervatting.”

“Voor ik ontdekte wat er aan de hand was, ging ik al een hele tijd met pijn naar het werk. Vorige herfst lukte het echt niet meer. Ik rolde op grond van ellende en zag het niet meer zitten. De dokter dacht eerst dat ik met een burn-out zat en verwees me door naar de psycholoog. Ik werd ziek thuis gezet. Toen ik met een gezwollen enkel bij de dokter langsging, dacht die eerst nog aan een insectenbeet. Maar rond nieuwjaar had ik ook ineens gezwollen vingers. Een dokter van wacht herkende de symptomen van reuma, omdat zijn zoon dat ook had. Zo is de bal aan het rollen gegaan.”

“Een maand later kon ik naar een reumatoloog en is ontstekingsreuma vastgesteld. Ik nam al ontstekingsremmers, maar de reumatoloog zette me meteen op een ander geneesmiddel. 3 maanden later was er nauwelijks effect: mijn ontstekingen bleven aanhouden. Na nog eens 3 maanden met een ander medicijn, kreeg ik dan uiteindelijk de specifieke *biologicals* voorgeschreven. En die werken wel. Na 4 spuiten merkte ik al een verschil. Ik zet nu om de 2 weken een spuit. Het nadeel is wel dat je immuniteit wat vermindert, en je dus sneller ziek wordt, maar dat weegt niet op tegen de voordelen. Eindelijk zijn mijn ontstekingen minder.

“Ik vind het jammer dat een reumatoloog niet sneller kan opteren voor die specifieke geneesmiddelen. Dat zo’n dure behandeling niet zomaar voor iedereen mogelijk is, snap ik wel, maar naargelang de ernst van de ziekte moet een reumatoloog toch wel kunnen oordelen om sneller over te stappen op die specifieke geneesmiddelen? Dat zou mij toch veel pijn bespaard hebben.

“Ik nam het mijn huisarts lang kwalijk dat hij aanvankelijk niet vond wat er scheelde. Maar ik besef intussen dat dit een moeilijke diagnose is. Omdat je jong bent, zijn er zoveel mogelijkheden en denkt een arts niet meteen aan ontstekingsreuma. Een consultatie draait te vaak ook om één klacht. En omdat je telkens ergens anders last krijgt, valt het verband niet meteen op. Daarom is het goed dat je een lijstje met al je klachten voorlegt. Minder voor de hand liggende symptomen zijn bijvoorbeeld ook moeilijk slapen of wakker worden in de tweede helft van de nacht. En natuurlijk pijnlijke gewrichten als je wakker wordt.

“De impact op je dagelijks leven is niet min. Financieel om te beginnen. Mijn vrouw heeft intussen een tweede baan aanvaard, want de rekeningen blijven wel

Solidariteit is het kloppend hart van ons ziekenfonds. Solidaris wil er zijn voor iedereen. Ziek of gezond. Want goede en betaalbare gezondheidszorg, daar heeft iedereen recht op. Bij ons ziekenfonds kan iedereen rekenen op een dienstverlening op maat en een sterk voordelenpakket.

Brussel, 16.12.2025 met embargo tot 6:00u

komen, terwijl je inkomen daalt. Maar ook andere zaken spelen. Je sukkelt met vermoeidheid, want je vecht tegen ontstekingen. Je wordt bovendien minder zelfzeker, want als iets pijn doet, dan probeer je dat te vermijden. Dat heeft impact op je gezinsleven. Naar een pretpark gaan, of een bad nemen, dat doen we niet meer.

“Ook psychologisch is er echt wel een impact: je twijfelt aan jezelf, en je voelt je een jonge mens in oud lichaam. Ik heb wel veel steun van mijn gezin, en merk dat ik veel heb aan contacten met lotgenoten. Het is dankzij die contacten dat ik bijvoorbeeld te weten kwam dat ik recht heb op een e-pathologie, waardoor ik meer kine-beurten terugbetaald krijg. Ik heb veel aan die kinesithérapie. Onder begeleiding doe ik daar kleine oefeningen, zodat mijn spierkracht niet wegwijnt.

“Ik besef dat ik niet meer alles ga kunnen, maar ik ben blij dat ik weer aan het werk kan. Ik wil me niet forceren. En die ruimte is er: ik heb geluk dat ik een werkgever heb die me steunt en die de werklust geleidelijk opbouwen mogelijk maakt. Dat is niet overal zo.”

Solidariteit is het kloppend hart van ons ziekenfonds. Solidaris wil er zijn voor iedereen. Ziek of gezond. Want goede en betaalbare gezondheidszorg, daar heeft iedereen recht op. Bij ons ziekenfonds kan iedereen rekenen op een dienstverlening op maat en een sterk voordelenpakket.